

Lilli Kivelä

30.8.-5.9.

#punkalaitumelaiset

30.8.

Moi!

No niin, nyt se pärähti mun viikko käyntiin punkalaitumelaisissa. Minä oon Kivelän Lilli (os. Hiekkanen) ja oon kotoisin Huittisista. Ammatiltani oon lähihoitaja ja sosionomi(amk). Mulla on kaksi veljeä, isompi ja pienempi, ja mun vanhemmat asuu edelleen meidän lapsuudenkodissa Huittisissa.

Punkalaitumella oon kumminkin mukulana pörrännyt melkosesti, kun äiti on täältä kotoisin ja aikanaan täällä asui useita sukulaisia.

Toukokuussa 2019 me muutettiin tänne Tampereelta: minä, mieheni Anssi, meidän työt Pihla ja Lilja sekä pystykorvaneiti Pyry, kun pappan talo oli jäänyt tyhjilleen. Tampereessa sinänsä ei mitään vikaa ole, mutta kun tuli tilaisuus maalla asumiseen, sen myötä täytyi meidän haave.

Mä olen Satakunnan puolelta, mieheni Keski-Suomesta, työt on tamperelaisia ja koira Pohjanmaalta, mutta hyvin ollaan saatu ryhmärämämme asettumaan. Toisekseen on kyllä ihan faktaa, että Punkalaidun on "ihanan keskellä", kun täällä ei oikein tiedä mihin kuuluu. Mun muistoissa Punkalaidun oli Satakuntaa, nyt Pirkanmaata, mutta silti Varsinais-Suomi on vahvana vieressä. Palataan mun Punkalaidun-muistoihin ja sidoksiin viikon aikana. Kiva päästä jakamaan!

30.8.

Lapsuudenmuistot Punkalaitumella

Äidin sisko, tätini ja miehineen mun kumminvirkaa toimittava Irma sekä miehensä Markku pitivät Kuusiston auto- ja konekorjaamo. Siellä käytiin usein ja leikin muutaman vuoden vanhemman Taru-serkkuni kanssa. Ensimmäisen yökyläilyni koin Kuusistossa ja mukavana muistona se on mieleen jäänytkin. Vaikka itku ja koti-ikävä iskivät, oli mieleenpainuva hetki kun tädin kainalossa istuin sohvalla hänen lukiessaan minulle Polle-sarjakuvaa. Irman ja Tarun kanssa pääsin myös Ypäjälle, opiston talleille. Muistan yhden matkan, kun mentiin aurinkoista mutkaista tietä kesäiltana, ukkosen noustessa ja salamoiden välkkyessä, ja se oli mielestäni suorastaan satumaista. Serkun kanssa kuljettiin myös keskenämme kirjakaupalle. Sieltä ostin tuoksukumeja ja vihkoja muistoksi reissusta. Kun golf-kenttä aukes, isovelii tais jonkun kurssin siellä käydäkin, mää etin vaan hukattuina palloja sen laidoilta.

Mummu asui entisen matkahuollon talon yläkerrassa. Sen takapihalla oli keinu ja muistan että siellä mukulana painettiin leikkien. Pihassa oli aina varpusia. Mummun makkarissa oli lintutapetit ja iso pehmeä sänky, ja radiossa soi "miljoona, miljoona, miljoona ruusua". Olohuoneessa katsottiin piirrettyjä ja pelattiin Hugo-lottoa. Matkahuollon baarissa käytiin syömässä Jokiniemen Helenan tekemiä lihapullia ja muusia, ja saatiin aina eskimo-puikot jälkiruuksi.

Pappa oli peltiseppä. Sillä oli iso verstaas jonka sisällä oli säilössä myös enon moottoripyörä. Pappan pihapiirissä oli vanha maja, kukan mallinen suihkulähde ja sen talo oli hassu laatikko. Aina, kun pappalan talon pihaan ajoi, kului hetki ja se astui ulos verstaalta. "Se tekee paljon töitä", ajattelin jo lapsena. Paljon se kasvatti ja viljeli kaikenlaista myös ja tykkäs eläimistä. Sillä oli toimistohuoneessa maailman parhaiten pyörivä toimistotuoli, missä aina veljien kanssa vuorotellen istuttiin ja otettiin pöydän reunasta vauhtia. Siihen samaan tuoliin mä istuin 2019 toukokuussa, otin kovimmat vauhdit ikinä ja pyörin pääni sekaisin. Olin juuri muuttanut KOTIIN.

31.8.

Koulutieni aloitin Huittisissa Loiman ala-asteella. Tampereen pelimessuilla vastaan tulleet Anna Tapion koulun esittelijät omalla pisteellään jäivät mieleen kaihertamaan ja kun ylä-asteelle siirtyminen lähestyi, päätin hakea. Vuosien saatossa on aina saanut selitellä, että en tehnyt mitään pahaa vaikka olin sisäoppilaitoksessa. Päinvastoin, ainakin todistuksen piti olla hyvä, että sisään pääsi. 9,3 keskiarvolla minä menin. Ja se on ollut yksi elämäni parhaimpia päätöksiä.

Ylä-asteen jälkeen olin Kokemäellä puutarhuriopinnoissa, mutta ne jäivät kesken ja hetken olin töissä kukkakaupassa. Asiakaspalvelussa rohkaistuin sen verran, että hain Tampereelle lähihoitajakouluun. Valmistuin 2005 mielenterveys- ja päihdetyön koulutusohjelmasta. Niitä töitä sitten teinkin, kunnes hain ja pääsi sosionomikouluun. Valmistuin karkauspäivänä 2012 sosionomiksi sosiaalisen kuntoutuksen koulutusohjelmasta. Työt jatkuivat mielenterveyspuolella.

Työ- ja opiskeluelämän ohessa hain kokeilumielessä Sara Hildén-kuvataideakatemiaan aikuislinjalle. Ja pääsin. Siitä sainkin kuusivuotisen harrastuksen muun elämän oheen. Valmistuin 2015 ja sain suoritettua kuvataiteen perustutkinnon.

1. Anna Tapion koulun perinteinen kevätjuhla, 9.luokkalaiset kansallispuvuissa.
2. Anna Tapion avoimet ovet, pääsin astetta etilaisempaan työpajaan, eli esittelemään paikallista tallia
3. Kukkakauppiana.
4. Kotirappusissa Pispalassa; asuin alkuajat Pispalanharjulla.
5. Nuorten mielenterveyskuntoutujien kanssa reissussa heidän teatteriesitystään esittämässä Bratislavassa; kuvassa Budapestin kalastajanlinnakkeella maakotka käsipuolella.
6. Sara Hildén-akatemiaan lopputyöni, ruostevärjäyksellä toteutettu installaatio Haiharan kartanon tallissa.
7. Lopputyöni omistin koulun viimemetreillä kuvioihin syntyneelle tyttärelleni Pihlalle, joka oli avajaisissa kunniavieraani.
8. Nyt olenkin vähän erilaisissa hommissa, autismikuntoutuksen parissa. Uutta, haastavaa ja paljon antavaa työtä!

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

25.8.

Se, että mä olen jollain lailla kasvanut talonpoikaismuseon meiningeissä ja kädentaitoisten ihmisten keskellä, on varmasti jättänyt mulle arvokkaan siemenen. Arvostuksen ja kiinnostuksen käsityöläisyyttä sekä perinteitä kohtaan, mutta kai sitä on jotain taitoa tullut perittyäkin.

Kova olen aina ollut piirtämään ja maalaillemaan, mutta kuvataiteen lisäksi olen kokeillut vähän kaikenlaista. Ei varmaan ole työkalua tai materiaalia, mikä ei olisi tutuksi tullut. Kaikesta en kumminkaan tykkää; ompelukonehommat saa jäädä muille. Vaikka mulla on maailman paras vm. -68 Singer, niin ikinä en ole ompelulle syttynyt.

1. Korvakoruja syntyy lusikoista, pelinappuloista, pullonkorkeista, postimerkeistä, pikkufiguureista. Mistä vaan.
2. Huittisista lapsuuden kodin metsästä löydetty sudensyömä peura, kallo päätyi mun polttokynän alle ja myös taidenäyttelyyn Galleria Kapriisiin Hämeenpuistoon, Tampereelle.
3. Vanhoja lehtiä olen ostanut ja saanut kasapäin, mm. magneeteiksi taipuvat niistä vanhat mainokset.
4. Villasukkia väsäilen, tässä n. puolet varastosta, itse kasvivärjätystä langoista.
5. Suomi 100, Kalevala-peitto, niin ikään kasvivärjätysin langoiin.
6. Äiti, veljet ja minä uimassa Köyliössä, kopiopainografiikka.
7. Raku-tekniikalla tehty hevoseni, "Rakuri"
8. Tinailin myös kolmen teoksen verran lusikkalintuja (ja itselleni avajaisiin kaulakorun), jotka olivat esillä Hämeenpuistossa Galleria Kapriisissa. Kuvan teoksen myin.
9. 2010 pappan kuparityönäyttely Yli-Kirralla.
10. Pappa, äiti ja minä, lihasopalla, kuissitte!

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

Kuva 9.

Kuva 10.

1.9.

Me ei sinänsä valittu Punkalaidunta, vaikka Tule kotiin-hanke panostikin muuttohetkellä lapsiperheisiin, ja siinäkin vähän esittäydettiin. Punkalaidun valitsi meidät. Ja olihan se ihana ajatus säilyttää pappan paikka omalla suvulla. Ensin ajattelin, että on se tietty riski tämmöiseen pieneen kylään muuttaa. Tuoreessa muistissa oli kuitenkin joitain vuosia sitten tv:ssä esitetty "Kunta nimeltä Punkalaidun"-sarja ja tietoisuus siitä, että aiemmin täällä oli palveluita paljon enemmän. Kulki bussitkin. Muutto oli tavallaan tietoinen riski, mutta halu asua maalla vei voiton. Ajateltiin, että tilaisuus on tarjottimella meidän edessä. Jos ei onnistu, on sitten vaan mietittävä muita vaihtoehtoja.

Kun on oltu ja eletty, tuttujen ja kavereiden päivittelyitä rohkeudesta kuunneltu ja omia ennakkoluuloja puitu, niin ihmettelen mikä tässä on hankalaa ikinä ollutkaan. Vaatiihan se halua ja tahtoa, uskallusta, vähän onnea ja yrittämistä, mutta kaikki on kuitenkin mahdollista. Minä ajoin ajokortin vasta juuri ennen tänne muuttoa, kun ei kulje ratikka kotiovelta, kuten Hervannassa olisi ollut. Vastoin kaupunkilaisystävieni väittämiä; kyllä peurat liikkuvat sateellakin.

Lapset aloittivat täällä päiväkodin ja eskarin oltuaan mun kanssa kotona niin kauan kuin mahdollista oli. Nyt ollaan jo kiinni koulussa ja päiväkodissa edetty isompien ryhmään. Rohkeutta on vaatinut heiltäkin, mutta olen iloinen seurattessani tuota kasvua. Olen tyytyväinen, että he kokevat kaiken juuri täällä. Esikoinen muistaa kyllä vielä kaikki kivat riennot Tampereella, mutta on ajan mittaan myöntänyt, että täällä on parempi. Täällä on vapautta. Ja olen ihan varma, että lähimetsässä on keijuja ja taikapölyä.

1. Tervahaudan sytytystä katsomassa Yli-Kirralla.
2. Lumeton talvi.
3. Porttikallion näkötornin näkymiä.
4. Ukkosvahti.
5. Näissä maisemissa on vaan niin kiva ajella.
6. Satumaisia iltakävelyitä, esikoisen kummitäidin kanssa.
7. Se lähimetsä, taikametsä.
8. Keijuja asuu kolme myös omalla pihalla.
9. Mun rakas puutarhatonttu - koska eikö semmonen nyt vaan pidä kaikilla olla -, Eddie.

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

Kuva 9.

2.9.

Vaikka maalainen pohjimmiltani olenkin, oli Tampere opiskeluvuosien parhautta ja pala sydämestä sinne jäi. Viimeisin työni siellä oli nuorten mielenterveyskuntoutujien parissa. Vaikka työ oli rankkaa, lämpimät muistot jäi niin työryhmästä kuin asiakkaistakin. Itse työssä sovellettiin paljon luovaa toimintaa ja kyseiseen paikkaan tein myös toiminnallisen opinnäytetyöni "Sata kertaa sairaalassa". Netistä löytyy, ketä se kiinnostaa.

Opiskelu- ja työvuosien ohessa Tampereelta käsipuoleen jäi myös mieheni Anssi, jonka tapasin 2005, sinä keväänä kun valmistuin lähihoitajaksi. Anssista kerron vielä tarkemmin lisää myöhemmin. Kun Pihla ilmoitti tulostaan 2014, muuttui koko kuvio, ja palapeli päässäni mureni osiin, uudelleen koottavaksi. Vaikka elämä oli Tampereella hyvin, suuremmat arvot nousivat tärkeämmiksi. Joka kerta kun kävin maalla, Huittisissa tai Punkalaitumella, olin tosi ahdistunut palatessani kaupunkiin.

Jossain kohdassa piti tehdä päätös muuttamisesta ja alkaa rakentaa asioita sen mukaan. Tietokonetekniikan insinööri Anssi lähti lukemaan Ikaalisten käsi- ja taideteolliseen erikoismetalliantesaaniksi - takoo siis rautaa, mutta yhden harjoittelun teki peltisepäntönnäkkeessä tätä taitoa oppiakseen. Minä ajoin sen ajokortin.

Vuosia olin käynyt leikkaamassa pappan marjapuskia ja auttelemassa pihatöissä. Isä ja Anssi harvensivat ja halkoivat pihasta puuta aina tarpeen vaatiessa. Muuton realisoituessa rakennusmestari isäni junaili uuden koulun rakennustyömaalta täytemaata meidän pihaan, jonka myötä talo sai tasaisen takapihan ja metsäpalstalle alas tehtiin tietä.

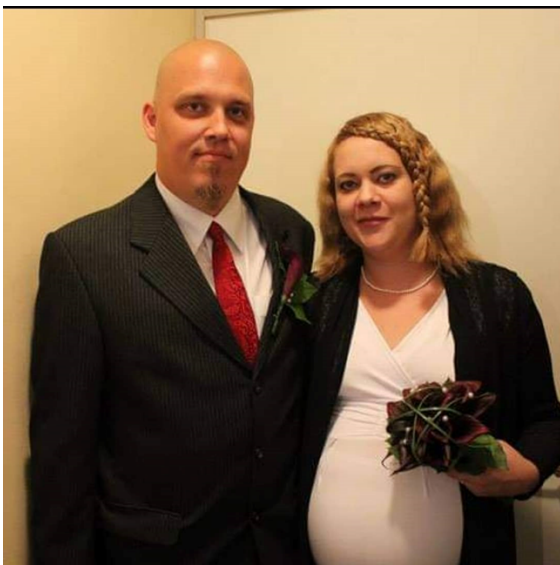
1. Sorin sirkuksessa sirkuskoulukurssilla mielenterveysnuorten kanssa leimahti oma kiinnostukseni tulitaiteeseen.
2. Voimauttavan valokuvan kurssin satoa Sopimusvuoren työvuosilta.
3. Mentiin salaa vihille ennen Pihlan syntymää Tampereen maistraatissa.
4. 2010 toin Anssin Yli-Kirrälle. Aisakeinussa ei enää saanut kiikkua.
5. Pappan raparperit, edelleen yhtä voimissaan.
6. 2016 muisto Yli-Kirralta, perhepotretissa minä, Anssi ja Pihla.
7. Hevoskärryjälulla perheen kesken.
8. Pihla ja edesmennyt koirani Peppi 2015, sieniretkellä.
9. Lilja Ekilän takametsässä 2018.
10. Uuden edessä, muutto takana 2019.

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

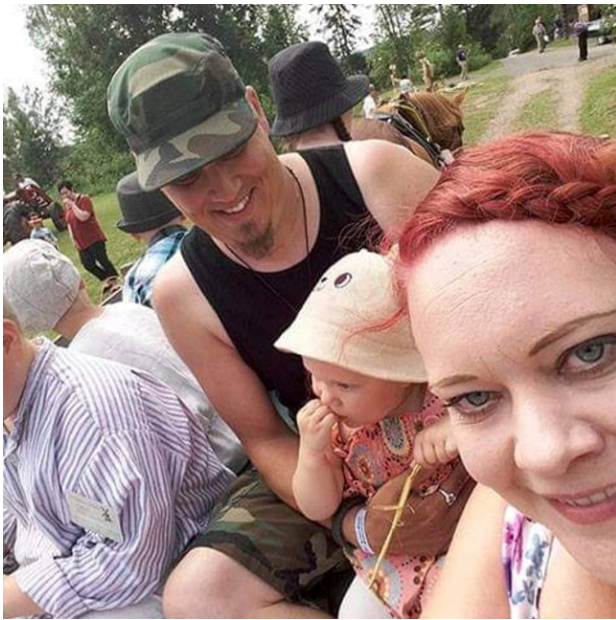
Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

Kuva 9.

Kuva 10.

30.8.

Puutarha, se on mun olohuoneeni kesäisin varsinkin. Olen virallisesti kaikille vieraillekin aina ilmoittanut, että sisällä on sotkuista, koska on kesä ja mä siivoan nyt vain ulkotiloissa. Talvella ehtii imuroida nurkkia sisällä.

Kun me muutettiin, oli tontti kovin villiintynyt. Ymmärrettävästi, eihän pappi sitä jaksanut hoitaa kotona viimeisinä vuosina sairastaessaan. Me tehtiin joskus harvennusjuttuja avuksi ja ammattimiehet kävi jotain "hankalia puita" kaatamassa. Lisäksi tontilla oli peltisepänliikeajoilta metalliromua röykkiöittäin. Kokosin vajojen sisätiloista kuvassa näkyvien lisäksi sitä melkoisen määrän romukauppiaiden noudettavaksi.

Tänä päivänä mä voin näyttää, mitä mä olen nähnyt kun olen näitä kulmia aikanaan aluksi katsonut. Pientä laittoa on kaikkialla, mutta nautin siitä, ettei tämä ole valmis. Ei tarvi valmiiksi tullakaan. Se aikanaan aloitettu puutarhakoulu jäi kesken, mutta harrastuksena se on ehdoton. Enemmänkin toki nautin tämmöisistä rajummista viherrakennusjutuista, kuin rikkaruohojen nyppimisestä kukkapenkeissä Ehkä tässä on vähän sama juttu kuin siivoamisessa; se on tyydyttävää, kun oman työnsä jäljen näkee heti. Siitä huolimatta tartun moppiin aktiivisemmin sisällä vasta, kun lapio töksähtää ulkona jäiseen maahan eikä mitään siellä voi enää tehdä.

1. Multaa olen levittänyt "nainen ja kottikärryt"-menetelmällä tontilla varmaan 30 kuutiota.
2. Saunapolku.
3. Takapiha ennen ja jälkeen.
4. Ulkoalueen romukasoja.
5. Romukasa-alue tänään.
6. Takapihan rinne. Erilaisia maksaruohoja otan ilolla vastaan, vielä on metrejä jäljellä
7. Grillipaikka ennen...
8. ...grillipaikka tänään.
9. Metsittyneen alueen keskeltä löytyi multapenger...
10. ...johon olen nyt rakentanut kasvisaareketta perennoin ja pensain.

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

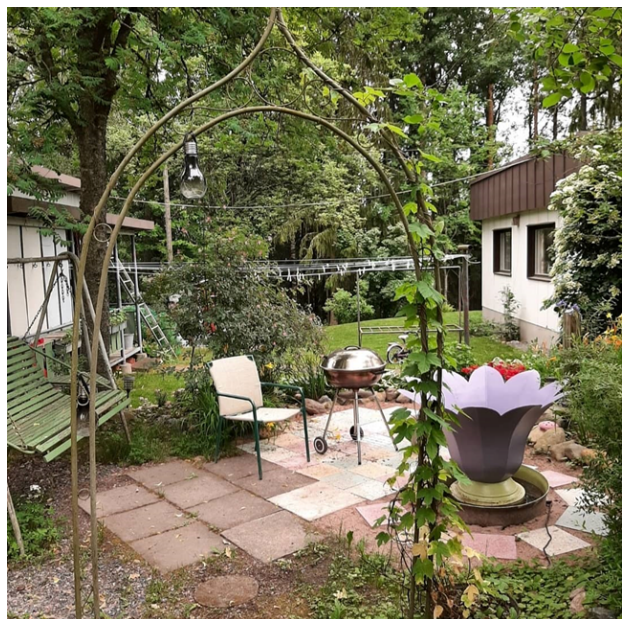
Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

Kuva 9.

Kuva 10.

3.9.

Äidin pikkuveli, Martti-eno, oli pikkutytön silmin iloinen, hauska ja lämmin. Muistoa tukevat useat valokuvat, joissa hän meitä siskonlapsia sylissään piti tai muuten huomioi.

Martti soitteli kitaraa, oli silloin mun silmissä ihan ihmeellinen musiikkimies. Taisi olla monen muunkin. Martti heilasteli Sirun kanssa, ja Sirun samanikäiset kaksospojat oli usein meidän leikkitovereina kun pappalassa sekä heidän silloisella talollaan tässä vieressä vierailtiin.

Olin pikkutyttö, kun puhelin meillä kotona soi. Lähdettiin yhtäkkiä tilataksilla pappalaan, en ymmärtänyt miksi, mutta jännitti. Siellä me istuttiin kaikki, mummu ja pappa, Irma-täti perheineen ja me. En ymmärtänyt, miksei Taru-serkku voinut leikkiä kanssani. Ilma oli paksua, kaikki tuskaisen ahdistuneita, enkä minä sitä sisäistänyt vaikka mulle kerrottiin. Martti oli kuollut.

Se oli tragedia. Teini-iässä mulla nousi asiasta valtava viha. Mitä enosta olis voinut vielä tulla? Mitä jos se olis ollut osa mun elämää aikuisuuteen asti? Oltais käyty keikoilla yhdessä ja hengattu sen kavereiden kanssa, jotka mun silmissäni nykyisin ovat suomalaisia musiikkiguruja? Kerran Michael Monroen keikan jälkeen Tamperwen pakkahuoneella otin ja marssin Dave Lindholmin eteen ja kysyin: "Muistatko Ekilän Marttia?" "Mun vanha ystävä! Kukas sä oikein olet?", kysyi taiteilija, ja siinä mä seisoin kainalossa puoliksi halaten pitkän tovin, ja me juteltiin. Faneja ja kuvien kyselijöitä ajoi pois, kun "on nyt tärkeämpää". Sen jälkeen juteltiin useita kertoja muuallakin, aina kun nähtiin, ja kannoin mukaan valokuvia.

Vaikken enoani tuntenut kuin vähän aikaa, hän on ollut suuri vaikuttaja elämässäni. Monen ilon ja ylpeyden sekä monen itkun aihe. Nyt, kun meidän taloa järjestellessä enon elämä lävähti konkreettisesti vastaan mm. keikkajulisteiden, kenkien, nahkarotsin, kirjeiden ja korttien, nuottien, rahapussin, omien laulujen, Musiikkiyhdistys Räimeen paperien ja valokuvien muodossa, tunnen olevani lähempänä Marttia kuin koskaan. Kuvien selitykset kommentteihin...

1. Martti, pyörä ja Hani-koira.
2. Liesituulettimen päällä valokuva meistä, Martin E.T. ja onnenkivi.
3. Enon sylissä minä ja isovelji Arttu.
4. Lempikuvani enosta.
5. Näkymää meidän pihalla joskus...
6. Hurriganes Särkässä.
7. Enon valokuva, kortteja, lehtileikkeitä jne.
8. Teetin enon bändin julisteesta itselleni bändäripaidan.
9. Davea treffaamassa Tammelantorilla, Pihla mukana ja kameran takana Anssi.

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

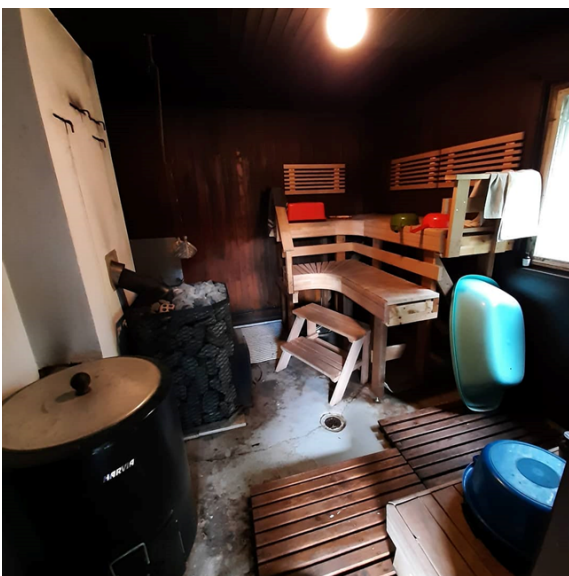
Kuva 9.

3.9.

Sauna me rempattiin ekana kesänämme. "Keittiö on kodin sydän", sano joku, peet: se on sauna. Martin vanhat keikkajulisteet löysivät tiensä seinille. Kun sain käsiini julisterullan, jossa oli 27 kpl Kari Peitsamon julisteita, totesin heti että mulla on joskus paskahuussi, minkä seinän näillä tapetoin. Tänä kesänä valmistui sekin. Saatiin me paljuakin. Vanhoista saunan lauteista jäi rappuset talteen ja niistä saatiin tänä kesänä kätevät askeleet paljuun. Jos en enää voi sanoa saunassa, että "Juice on näillä lauteilla istunut", niin ainakin samoja seiiniä se on katellut ja sen askeleissa voi ittensä viedä paljuun rentoutumaan.

Martti esiintyi aikanaan Punkalaitumella kuvatussa "Booze, bike & boogie"-lyhytelokuvassa, joka esitettiin YLE TV1:lla. Äiti löysi lopulta vhs:n ja se pitäisi digitoida. Hauska filmi, kun sitä on kuvattu täällä meilläkin. Elämä on hauskesti vienyt niinkin, että olen tutustunut ja ystäväystynyt myös "Moision mestan" sukuhaaraan, ilman Marttiakin.

1. Rempan jälkeen, uudet lauteet, pata ja kiuas. Muuri rapattu ja maalattu sekä lattia käsitelty.
2. Martin kengät on tärkeintä mitä saunakamarinseinältä löytyy.
3. Vanhoja keikkajulisteita
4. Täällä viihtyy...
5. ...aina vaan!
6. Rakas, rakkaampi, p*skahuussi.
7. Lukemista on.
8. Anssi takoi wc-paperirullatelineen, sekä haat ja koukut.
9. Roskis Martin levynkansilla päällystetty.
10. SE Kari Peitsamo-seinä.

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

Kuva 9.

Kuva 10.

4.9.

Innostuin lankojen kasvivärjäyksestä joskus 2000-luvun alkupuolella. Ensimmäiset värjäykset tein liikkeestä ostamillani materiaaleilla, kuten esim. krappijuuri, kokenilli ja sinipuu, hervantalaisen kolmion keittiössä. Parvekkeella keittolevyllä, sekä Huittisissa avotulella jatkuivat kokeilut ja opiskelu. Hankin kirjallisuutta -50-luvulta asti. Olen kokeillut kaikenlaiset puun kuoret, puiden lehdet, lupiininvarret, koiranputket, nokkoset, mesiangervot, pietaryrtit, kävyt, mustikanvarvut, aarnat, vuorenkilvet, puna- ja keltasipulin kuoret, avokadon siemenet ja kuoret, porkkanan ja punajuuren naatit, sananjalat, raparperit... ja vaikka mitkä. Sienistä veriseitikit ja verihelttaseitikit on kestoosuosikkeja, koska kestäviä punaisia värejä ei Suomen luonnosta muualta juuri saa.

Punkalaitumelle muuton jälkeen viime vuonna värjäsin, hupsista, 7,5 kg lankaa. Tänä vuonnahan mun ei pitänyt, mutta värjäsin sitten kuitenkin vähän ohuempia lankoja varastoon, kun niitä oli valmiina vähemmän. En osta kuin valkoista ja mustaa lankaa, muut värit hankin värjäämällä.

1. -4. Erilaisia värjäilyjä.

5. Verihelttaseitikin lakeilla ja jaloilla erikseen värjätyt ihanuudet.

6. Tuotoksia.

7. Sisustuselemettinäkin kiva.

8. Piha on piukassa tarhakäenkaalia, josta tuoreeltaan uuttamalla saa vaaansinistä väriä, kylmävärjäämällä purkissa viikon, pari.

9. Vuoden 2021 satoa.

10. Perinteinen vyyhdinpuu on paras apu lankojen vyyhteämisessä, langankeritsijälaitteella langat saa kätevään käyttömuotoon.

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

Kuva 8.

Kuva 9.

Kuva 10.

5.9.

Ton mieheni halusin vielä paremmin esitellä, so here it goes. Anssi on kotoisin Keski-Suomesta ja muutti Tampereelle opiskelemaan tietokonetekniikan insinööriksi. Me tavattiin 2005 legendaarisessa Music Bar Sputnikissa. Menin sinne ystäväni kanssa iltaa viettämään ja seurueen löydettyämme, ei ollut vapaita tuoleja jäljellä enää tarpeeksi. Minä istuin siis Anssin syliin. Ja siitä se alamäki sitten lähti.

Suhde eteni omalla painollaan ja mäkiä oli, mutta kumpaankin suuntaan. Lähinnä duurivoittoisin sävelin kuitenkin edettiin. Tuli kihlat, yhteenmuutot, työpaikat ja koulupaikat, tuli vauva ja toinen vauva. Tuli muutto ja rohkeat askeleet ottaa yhdessä.

Anssi on monessa kovin erilainen kuin minä, mutta taitava sekkin on omissa jutuissaan, ja kaiken mitä tekee, tekee kunnolla. Haaveena on joskus oma yritys, jota mielessä pitäen rakentaa verstaasta ja sen tarvikkeistoa. Anssi valmistui Ikaalisten käsi- ja taideteollisesta metalliartesaaniksi 2018 - taitaa takomiset ja oli yhden harjoittelun myös peltisepäniikkejssä oppia saamassa. Tekee puukkoja, tuppia myöten käsityönä. Viikinkimiekankin on väsännyt. Näyttötyönään ensimmäisenä vuonna teki ison jalkalampun taottuine ruusuineen meidän olohuoneeseen. Meillä ei myöskään haittaa edes ampiaisenpistot, kun Anssin tekemä tervasalva vie kivut muutamassa sekunnissa.

1. Anssi pimmeen perjantain pläkkilyhdyn kanssa, joka oli esillä Punkalaitumen joulunavauksessa 2020.
2. Puukkoja (damastilla tai ilman) jos jonkinlaisia.
3. Korkinavaajia.
4. Keskiaikainen grilli, josta tarvittaessa saa myös pyöritettävän vartaan nuotion ylle.
5. Pari kuksaa Anssi on tehnyt myös.
6. Ahjo verstaalla.
7. Paskahuussin kahvat suoraan omasta pajasta.

Kuva 1.

Kuva 2.

Kuva 3.

Kuva 4.

Kuva 5.

Kuva 6.

Kuva 7.

5.9.

En mä ihan vielä malttanut lopettaa kuvia olisi vaikka kuinka jakaa. Olen tykännyt tästä projektista ja olen alusta asti tätä seurannutkin. On ollut kiva jakaa tarinoita ja saada vastineeksi uusia tarinoita takaisin!

Mun elämä on hyvällä tavalla tulossa. Siinä on sopivasti rokkia ja pääkallovillasukkia kukkasaappaissa pehmenellen. On ohjelmassa sitten klapitalkoita tai lampaiden silittelyä (mitä pitää muuten tehdä säännöllisesti, muuten ei oma pää kestä) ja villan karstaamista, kasvihuoneprojekteja tai kädentaitohommia, on hyvä olla. Teen hirveästi, mutta näiden omien juttujen tekeminen ilman deadlineja on mulle terapiaa ja rentoutumista. En ole rantalomaihminen. En keksi turhempaa.

Meillä on Punkalaitumella muodostunut rakkaita paikkoja mm. Yli-Kirrasta, Kivirannan uimarannasta sekä Kahvila Myötätuulesta. Leikkipuistot on myös kivat. Lähiseuduilta pitää mainita Pölkinvuoren kasvimaailma Urjalassa sekä Taaben farmi Sastamalassa. Särkkään mieli tekisi ja niin upean paikan soisi palvelevan laajemminkin, mutta ehkä vielä ehdin lavatansseihin kun nämä kummalliset ajat helpottavat. Siihen asti lavatanssit vetää isännän auton lavalla. Mun sienikorissa voi olla ruokasienten sijasta ihan muuta, kuten iltapalamarjat, värjäyssieniä tai vaikka kiva pääkallo lisäksi kokoelmiin. Mutta jatkan mieluusti näin. Otan vastaan mitä annetaan.

Kiitos tästä viikosta teille seuraajille! On vähän semmonen fiilis, että "apinan tuntee kaikki, mutta apina ei tunne kettään", mutta toivottavasti tämäkin ajan kuluessa muuttuu...

